

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXX.

V Ljubljani 14. kimovca 1877.

List 37.

Sporočilo bratovščine presv. Reš-njega Telesa za leto 1876/77.

(Dalje.)

Razdelili so se paramenti, po tem ko so bili po cerkveni zapovedi blagoslovljeni, tako, da je dobila:

1. *Predmestna fara sv. Petra v Ljubljani*: 1 štoto, 2 obhajilni burzi.

2. *Hiralnica pri sv. Jožefu v Ljubljani*: 2 mašna plašča, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum.

3. *Šent-Vid nad Ljubljano*: 1. pluvijal.

4. *Dobrova*: 1 koretelj, 1 štolo za obhajila.

5. *Brezovica*: 1 velum, 1 štolo za litanije.

6. *Sostro*: 1 pluvijal.

7. *Preska*: 1 mašni plašč.

8. *Ježica*: 1 antipendij.

9. *Sv. Katarina v Topolu*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 cingulum, 1 štolo za litanije, 6 rutic.

10. *Sora*: 1 mašni plašč.

11. *Stara Loka*: 2 altarni blazinici.

12. *Selice*: 1 obhajilno burzo in štolo.

13. *Trata*: 1 mašni plašč.

14. *Železnike*: 1 velum, 2 koretlja.

15. *Nova Oslica*: 1 velum, 1 potezaj.

16. *Zalilog*: 1 pluvijal.

17. *Reteče*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 štolo za obhajila, 3 korporale, 3 pale, 12 purifik., 6 rutic.

18. *Bukovšica*: 1 mašni plašč.

19. *Sorica*: 1 mašni plašč.

20. *Cirklje*: 2 albi, 6 humeralov, 2 cingula, 2 štoli za obhajila.

21. *Šent-Juri pri Kranju*: 1 mašni plašč.

22. *Teržič*: 1 mašni plašč.

23. *Smlednik*: 2 altarni blazinici.

24. *Preddvor*: 2 burzi za obhajila, 1 štolo za litanije.

25. *Podbrezje*: 1 mašni plašč.

26. *Duplje*: 1 mašni plašč.

27. *Terbovje*: 1 mašni plašč.

28. *Radolica*: 1 mašni plašč.

29. *Gorje*: 1 mašni plašč, 1 štolo za litanije.

30. *Bohinjska Bistrica*: 1 velum, 2 obhajilni bursi, 6 korporalov, 6 pal, 24 purifik., 12 rutic.

31. *Breznica*: 1 velum, 1 štolo za litanije.

32. *Dovje*: 1 mašni plašč, 2 altarni blazinici.

33. *Lesce*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 štolo za obhajila.

34. *Ljubno*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 obhajilno štolo.

35. *Rateče*: 1 antipendij, 1 obhajilno burzo.

36. *Komenda*: 1 pluvijal.

37. *Dob*: 2 altarni blazinici, 1 štolo za obhajila.

38. *Berdo*: 2 altarni blazinici.

39. *Nevlje*: 1 štolo za obhajila, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic.

40. *Sela*: 6 korporalov, 6 pal, 24 purifik., 12 rutic, 1 koretelj, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum.

41. *Tujnice*: 1 mašni plašč.

42. *Goričica*: 1 velum, 1 koretelj.

43. *Radomlje*: 1 antipendij, 1 altarni pert.

44. *Vodice*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj, 12 purifik., 6 rutic.

45. *Řova*: 1 burzo za obhajila.

46. *Šmarna Gora*: 1 velum.

47. *Stranje*: 1 koretelj, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum.

48. *Zlato polje*: 1 mašni plašč, 1 burzo za obhajila.

49. *Verhpolje pri Moravčah*: 1 koretelj, 1 štolo za litanije.

50. *Čemšenik*: 1 mašni plašč.

51. *Dol*: 1 pluvijal.

52. *Sv. Helena*: 1 koretelj, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 3 korporale, 3 pale, 12 purifik., 6 rutic.

53. *Šent-Gotard*: 1 velum, 1 burzo za obhajila.

54. *Kolovrat*: 2 altarni blazinici, 1 altarni pert, 1 antipendij.

55. *Peče*: 2 altarni blazinici, 6 humeralov.

56. *Češnjice*: 1 pluvijal, 3 korporale, 3 pale, 12 purifik., 6 rutic.

57. *Šent-Vid pri Zatičini*: 1 velum.

58. *Žalina*: 1 mašni plašč, 1 štolo za obhajila, 3 pale, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum.

59. *Poljica*: 1 mašni plašč.

60. *Kopanje*: 1 mašni plašč.

61. *Šmartno pri Liti*: 1 mašni plašč, 1 štolo za obhajila, 12 rutic.

62. *Řače*: 1 mašni plašč, 1 štolo za obhajila.

63. *Šentjuri pod Kumom*: 1 oltarni pert.

64. *Dobovec*: 1 mašni plašč, 1 burzo za obhajila.

65. *Janče*: 1 mašni plašč.

66. *Šent-Rupert*: 1 mašni plašč.

67. *Trebelno*: 1 velum, 1 štolo za litanije.

68. *Mokronog*: 1 velum, 1 štolo za litanije.

69. *Sv. Trojica pri Teržiču*: 1 pluvijal.

70. *Mirna*: 1 mašni plašč.

71. *Selo pri Šumbergu*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 3 korporale, 3 pale, 12 purifik., 6 rutic.

72. *Sv. Križ poleg Turna*: 1 velum.

73. *Šent-Jernej*: 1 plašček za ciborij, 2 obhajilni burzi in 2 štoli.

74. *Čatež*: 1 velum.

75. *Šmihel pri Novem mestu*: 1 antipendij, 1 obhajilno burzo in 1 štolo.

76. *Mirna Peč*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj, 1 štolo za obhajila, 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic.

(Konec nasl.)

Lenoba je gnjusoba.

Na eno reč zlasti vsakdanji ljudje premalo gledajo, na to namreč, da bi brez dela ne postajali in ne postopali. Mnogi, ki na delo čakajo, po cele dolge ure, po poldneve postajajo in posedajo med praznim šnekedranjem, n. pr. tako imenovani postrežčki po mestih, mnogi delavci pri vodah, nakladavci in razkladavci, posedavci po sencah, po zimi tudi mnogi možki po kmetih itd. Ali bi se ne moglo dobiti kako delo, da bi delavci imeli kaj opraviti tudi ta čas, ko na delo čakajo? Ženske so v tej reči bolj praktične ter imajo vedno pri sebi vezenje (štrikanje), po kmetih pa kolovrat, ter take, ki so pridne, nič časa ne zgubé. Moški so v tem veliko bolj nemarni in mnogi nočejo poiskati dela, če se dá tudi dobiti. Sploh rečeno: vsak naj bi si iskal dela, ker lenoba in prazno postopanje je mati vseh pregréh.

Pri Mariji je bila zvesta spremljevalka njene čistosti njena vedna delavnost, kakor piše Dosenbah; predobro je namreč vedila, da nečista strast raste v mehkužnosti in tudi v lenobi. Lenoba je začetek vseh pregréh. Tako se glasi po skušnji poterjeni izrek sv. Duha, ki je postal pregovor. Z nečim se človeški duh vendar mora pečati, zakaj popolnoma nedelavnega si ga je težko misliti. Kdor si sam ne dá dela, temu dá nekdo drug opravilo, tisti namreč, ki vedno stoji pred vratmi našega serca, da bi priprežal trenutek, v katerem bi se splazil v serce.

Zato so stari duhovni učeniki navadno rekli s sv. Avguštinom, da delaven človek je skušan od enega hudice, len pa od brezštevilnih. Zato tudi sv. Bernard lenobo imenuje zbirališče skušnjav in hudobnih misel, mater brezpametnega žlobodranja, grob živega človeka. V lenobi se tedaj ne more nobena čednost dobro obnesti, naj manj pa čistost. Kakor v mlakužah in stoječih vodah živé le nečiste živali, tako bodo tudi človeškemu duhu pri pomanjkanju zadostnega opravila le nečiste misli iz temnega podzemeljskega brezna dajale opravila.

Kaj družega uči skušnja? Vsled nedelavnosti so močni oslabei in modri zgubili modrost. Kdo se ne spominja Samsona, Davida, Salomona in toliko drugih? Kje najdemo tudi sploh več razuzdanosti, ali mar pri tistih, ki od jutra do večera terdo delajo? Ali ne velikoveč pri tistih, ki čas z lenobo tratijo in zapravljajo? Koliko nemarnega govorjenja se zgodi pri skupnem praznem posedanju po kerčmah, ali pa po družih krajih! In ktere dni se več greha dela, ob delavnikih, ali ne veliko več ob nedeljah in praznikih, kateri se namesto v posebno službo Božjo obračajo v leno posvetno službo? Pač bi bilo torej želeti, da se ljudje ob nedeljah, kjer je prilika, tudi zvečer ob nedeljah cerkve bolj lasté in sploh več molijo.

Koliko jih mora pričati, da so bili takrat napadani od nečistih skušnjav, ko so leno doma posedali, leno na oknu sloneli ali na hišnem pragu stali, leno po cestah in sprehajališih se vlačili!

Poslušaj tedaj, keršanska mladost, svèt, kterega je dal sv. Hieronim mladenču, ki ga je prosil za pomoček

zoper skušnjave, namreč: „Delaj vedno kaj, da te hudobni duh ne najde nikoli brez opravila.“ Ta svetnik je bil nad seboj spoznal moč tega pripomočka. Da bi živel v čednosti, se je že mladenec podal v samoto; pa tudi tje so šle skušnjave za njim. Ogenj mladosti je skušal ohladiti s postom in telesnim pokorjenjem; toda zastonj, tudi zdaj je bil njegov duh neprenehoma nadlegovan od nečistih skušnjav. Kaj stori? Ne še zadovoljen z vednostnimi deli, s kterimi se je že pečal, ker je študiral latinske klasike, s tem ne še zadovoljen, začel se je učiti še hebrejskega jezika. Tako težavna se mu je zdela ta njegova vednostna naloga, da mu je večkrat serčnost upadala, da bi jo spolnil; toda ukaželjnost ga je zopet vedno spodbadala. In glej, s to prizadjano pridnostjo je dosegel zaželeni namen, namreč rešenje od hudih skušnjav. „Bogu hvalo dajem, piše, da od britkega semena učenja tergam sladko sadje.“ — Tudi tvojemu duhu naj primerno opravilo jemlje čas in priložnost, da ne boš mislil na nevarne ali grešne reči. Sploh pazi na oči in vse počutke, da skoz nje ne pride smert v dušo.

Čast in blagor mu, kdor zvesto rabi te pripomočke ter po izgledu Marijinem Bogu z neomadežanim telesom služi in s čistim srcem dopade! Toliko bo več čast, toliko več blagor, kolikor močnejši so sovražniki, kolikor huji je boj.

Tedaj na vsak način preč z lenobo in brezdelavnostjo! Mlad človek, ki je bil še le pred kratkim prišel v pušavo, je tožil velikemu svetniku, da je vedno skušan in napeljevan, da bi serčnost zgubil. Svetnik ga tolaži in mu obljubi, da bo pri Bogu zanj prosil in mu pridobil zmago zoper skušnjave. Mladi človek pa zopet pride in toži, da ni dobil nič pomoči. Ker le vse nič ne pomaga, prosi sveti starček Boga, naj mu dá spoznati, kaj je s tem človekom. Res mu je pokazal Bog tega mladega pušavnika v njegovi celici, kako je s križem rokama del dneva prespal in leno živel. Pokliče ga k sebi in mu pové, kaj je zvedil zastran njegove lenobe. Mladeneč je obstal, da je res tako, se je pobiljšal, začel pridno delati in kmalo ni bilo več skušnjav.

Tako Bog hoče tudi pri tebi, katoliški človek! Nikar se postopaje in beračevaje ne opravičuj, rekoč: „minam dela“. Dela moraš ti iskati, samo ne bo za teboj prišlo, in drugi, ki sami delajo, ti ga tudi ne morejo vselej iskati. In če si v večji nevarnosti zastran čednosti, bolj moraš delati, ne predolgo spati, život svoj moraš zatajevati. Delo, molitev, post prežene nečistega duha.

Nekaj o kineških vražah in malikih.

Misijonarji po Kini in družih jutrovih krajih med drugim poročajo tudi o vražah in malikih na Kineškem. Kitajsko deržavstvo, med vsemi na zemlji naj večje, šteje čez 400 milijonov prebivalcev, tedaj še enkrat toliko, kolikor Rusija, Avstrija, Francosko, Nemčija in Italija skupaj. Veliko tisuč je že katoličanov, pa prenezmerna večina je poganov; pač je treba toraj moliti za spreobrnjenje tolikih slepih malikovalcev.

Nedavno so listi misijonskih naznanil (Kath. Miss.) prinesli tudi nekaj maliških slik v podobi altarjev. Ker je namreč malikovanje skaženo, popačeno razodenje, toraj tudi katoliške oltarje nekako posnemajo. Pa kako strahotne pošasti so po njih oltarjih! Kaj posebnega je, da povsod, kjer ne poznajo pravega Boga, imajo toliko opraviti s kačami, drakoni in preostudnimi pošastmi. Tudi prestoli kineških malikov, kakor so v listih misi-

jonskih naznanil fotografirani, so postavljeni zraven stebrov, katere očitajo strašansko velike, široko zevajoče kače. Odkar je bil satan prva človeka zapeljal v kačji podobi, od takrat ta izvirni sovražnik svoje zmote in laži trosi v kačji podobi; pri vsih sleparstvih mora biti kača. Kjer ni križa, tam je kača. Čitatelji gotovo še dobro pomnijo, kar je pred nekaj časom obširno naznanovale „Danica“ o nekdanjem kačjem malikovanju po Egiptu. Med kitajskimi malikovavci tedaj še vedno gospoduje strašilo káč, drakonov in enacih grozovitnost.

Kakor sploh malikovavci, tako tudi Kitajci imajo le krive zapopadke od unega sveta in prihodnjega življenja, od Boga in njegovega češenja; naj več pa pravega Boga še čisto nič ne poznajo. Skoro vsaka hiša ima svoje malike, pa tudi vsaka vas, vsako mesto časti lastnega malika, kateremu je sozidana „pagoda“, tempelj. Na omenjenih fotografijah, ki so povzete prav v pagodah, so razni maliki. Na prvi sedi na prestolu Džen-Hoang, ki ga časté za gospodarja zemlje, ob desnici mu stoji Ven, malik vojakov, ob levici Vu, malik učenjakov, ob strani strahovit zmaj ovija steber; drugo je gosta skladba nekakih podolgastih tri- in večkotnikov in drugih raznih figur. Na drugi podobi, zraven strahotne tudi zevajoče kače na stebri, sedi na prestolu malik Tien-Hoang, ki veljá za vladarja nebes in derži v roki nekak „sveti osemkotnik“, druga gosta šara je enako iz osemkotnikov in druge ropotije; ob straneh mu stojita dva druga malika. Tretja podoba je nekako žensko „nebeško godčevstvo“ z zastavo (ali ne mara godčevskim orodjem), ki ima v sredi tudi nekako pošast, podobno zmaju, škorpionu, ali kaj?

Kako so tudi druge kineške šege popačene iz izvirnega razodenja, kaže naslednje.

Lanako poletje ni bilo navadnega dežja, katerega je bilo padlo meseca avgusta komaj par kapljic, in je tako bila skoraj popolnoma v nič djana jesenska žetev. Tudi v Kini spozná vsak take nadloge za šibe iz nebes, in vsi so molili za dež; kristjani so prosili pravega Boga, pogani pa po svoji šegi svoje malike. Kakor pa celo mnogi kristjani imajo gerde vraže, da more kak človek točo napraviti itd., tako je enacih vráž med malikovavci še več. Ondi stanuje nek mandarin, vikši vradnik ali verski služabnik, kateri je v slabem slovesu, da ondi nikoli ne dežuje, kjer on stanuje, in toraj so mu dali pridevno ime: „suhi mandarin“. Že večkrat je spremenil službo in kraj, pa nikoli ne more otresti od sebe zopernega priimka. Kaj stori? Da bi podložnemu ljudstvu vcepil boljši misli od sebe, opravlja očitne vaje pobožnosti. Silno se posti in móli; pa kljub temu ni padla kapljica dežja z neba. Zdaj ima v svojem stanovanju 24 z vodo napolnjenih verčev; 24 po ajdovsko pobožnih žensk mora vsak dan te verče obstopiti, in nekeke izreke prepevati. Zadnjič se je celo očitno spovedoval ter se glasno obtožil svojih grehov, rekel je, da so njegovi grehi krivi splošne šibe. Dal se je 24 ur zapreti v ječo s hudodelniki, je z njimi ostudne jedi vžival in na vratu nosil blod, kakor hudodelci. Zraven tega je poskušal tudi neke vraže...

Ljudstvo pogansko v obhodih nosi seboj svoje malike in jih prosi dežja. Ako morajo pa dolgo čakati na uslišanje, veržejo malike v kako mlakužo, jih valjajo po blatu, ter jih mnogoverstno zaničujejo, češ, da bi jih s tem omečili k uslišanju. Naj hujše dneve ima tako imenovani „deževni drakon“ (zopet „kača“!), ki ga časté za gospodarja čez oblake, misleči, da zamore oblake zbirati in razganjati, jih na nebesu priderževati, ali pa ko dež jih na zemljo pustiti padati; z vsemi sredstvi si prizadevajo, da bi pošast preverili in sebi naklonili. O da bi pač ti ubogi ljudje spoznali, kako

neumne, smešne in prazne so vse njih šege, in v čem da je pa prava, edino rodovitna pobožnost!

Kako se tudi med pogani nahaja kak izgled poštenosti, kaže naslednja dogodka. Zadnje leto si je bil nek kristjan prihranil nekaj malo denara, kar je bilo zanj velik zaklad. Ker je pa spoznal, da v lastni hiši nima zadosti varnosti, ga sklène izročiti v varstvo nekemu poganskemu sorodniku, v čegar rokah bi bil boljše zavarovan pred tatovi. Ta je imel svoj lastni denar nad izbo (pod streho) skrit v posodah, z žitom napolnjenih, in je skril tudi denar svojega prijatla po takih posodah. Neko jutro zapazi veliko luknjo v zidu, skoz katero so bili tatje prederli, in odnesli žitne posode z njegovim lastnim denarom; tiste z denarom kristjanovim pa so nedotaknjene pustili. Velika je bila skušnjava, da bi se bil odškodoval z denarom svojega prijatla, in mu bil tako povernjen vsaj en del žalostne zgube; kdo bi bil zamogel njegovo nepoštenost na dan spraviti? Kako nepošteno bi bil v taki okoliščini delal marsikter evropejsk liberalec in „švindler“! Vse drugač je ravnal naš Kinež; precej gre k svojemu prijatlu, ter mu natančno pové ves dogodek in reče: „Tvoj zaklad ni dalje varen pri meni; zdaj pridi ponj in ga odnesi, ne pogreša pa se ne en sold.“

Glejte tedaj, kristjani, da vas pogani in malikovavci v poštenosti ne premagajo in ne osramotujejo!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Sveto Detinstvo in njegovi obrekovavci.) Ni gerših ljudi na svetu kakor so sovražniki svoje lastne vere in njeni preganjavci in obrekovavci. Ni ga lepega djanja in naprave, da bi je ti ljudje z blatom ne mazali. Kolikor lepši je sad, toliko huje ga ose objedajo. Tudi prelepo „sv. Detinstvo“ je to poskusilo. Že davno je znan zanikarni francoski časnik „Siècle“ zaradi svoje zagrizene sovražljivosti zoper katoliško vero; zato se ni nič čuditi, da 6. listopada 1875 se je bil zakadil celo v prelepo društvo svetega Detinstva. Obrekoval je nesramni časnik, da tiste naznanila misijonarjev, kako da v Kini starši otroke izpostavljajo in zametujejo, so prazne laži; pa da denar, ki ga zbira bratovščina sv. Detinstva, se ne obrača za otrčje sirotišnice, ampak za politiške namene. To je pač naj hujše razžaljenje poštenja zoper misijonarje same in zoper vse, ki se pečajo s sv. Detinstvom. In kdo bi verjel, da to ostudno obrekovanje se je tudi v Ljubljani ne le slišalo, ampak tudi ponavljalo! Tako hitro in deleč se razširjajo laži in obrekovanja, katere služijo frajnavrvarjem, da černijo cerkvene naprave! Toda „laž ima kratke noge“, pravi pregovor po pravici.

Vodnik sv. Detinstva preč. gosp. pl. Girardin si je štel v sveto dolžnost za poštenje društva se potegniti, kajti to zadeva vesoljni katoliški misijon. Tožil je torej obrekovanja časnikarja Carcey-a, lastnika tega lista, zloglasnega About-a, in tiskarja Chair-a. Sodnija se je vsestransko popolnoma prepričala, da je bilo „Siècle-vo“ pisanje res naj krivičnejši obrekovanje in izrekla je obsodbo 23. grudnia 1875. Razglasila je namreč sodnija zatožene, da so krivi obrekovanja, in obsodila jih je, da so morali 1000 frankov škode poverniti, razen tega so morali pa še kazni plačati: Carcey in About vsak 300 frankov, Chair pa 100 frankov. (Eden malih udov sv. Detinstva, ko je to čital, je pristavil: „Kaj to? Prepovedali, prepovedali naj bi taki časnik!“... Tako sodi nepopačeno serce.) Naj se tedaj primejo za nos tudi Ljubljančanje, kateri so obrekovanje širili in naj zdaj laži preklicujejo, kateri so jih sejali, zakaj obrekovanje

je smertni greh in ob enem tatvina, ki se mora popravljati s povračevanjem dobrega imena.

Iz Železnikov, 8. septembra. Danes leži na mertvaškem odru eden zmed naj bolj verlih možakov naše fare, mlinski posestnik in občinski odbornik Matevž Klobčič, po domače Martinek, ki se je sinoč po kratki boleznii preselil v boljšo domačijo, kot je zemlja v naših otožnih časih. Rajni (oče l. 1874 umerlega blagega frančiškana o. Dominik-a) sicer ni bil kak novošegen olikanec, ampak le priprost mož, pač pa dober kristjan in zraven tudi izversten narodnjak. Blagor slovenske domovine mu je bil ena naj glavnějšíh želj, in o volitvah šel bi bil v ogenj za pravično národno reč. Tudi med onimi, ki so z velikim trudom postavljali prvi temelj za našo novo cerkev, nahajal se je rajni v prvi versti. Naj mu vse to poplača milostni Bog z odliko večne slave!

J. L.

Misijonske sporočila r. P. Valjavca.

XLI.

Sveto poslanje v Žabnicah na Koroškem
od 11.—19. sušca 1872.

(Konec tega oddelka.)

Solze serčnega ginjenja so se potem utrinjale po licih visemu pastirju lepe kerške vladikovine, in 4. aprila t. l. je tako le odpisal gospodu sporočevalcu v Žabnice:

„Obširno in tolaživno sporočilo čast. župnijstva do 25. p. m. o obhajenji misijona v Žabnici po dvéh očetih jezuitih v dnevih od 11. do 19. sušca t. l. se na znanje vzame z izrazom nadpastirjevega veselja ter se gosp. župniku Ferčniku za oskerbljenje misijona in za neutrujenost spovedovanje njemu in gosp. kaplanu Wieserju izreka preserčna zahvala z gorečo željo, da bi vaejano dobro seme sad rodilo v duhovniji in bi tudi druge duhovnije spodbujalo k posnemanju.“

Kerški knezo-škofijski ordinarijat v Celovcu, 4. aprila 1872.

Valentin s. r.

Gosp. župnik je dal vso duhovnijo svojo v posebno varstvo Jezusovemu presv. Sercu, zato zdaj zapisovanje v apostoljstvo molitve ali bratovščino Jezusovega Serca dobro napreduje. Poročil sem, nam piše v Repnje tudi v tej zadevi, mil. škofu. Do 7. aprila se jih je čez 300 oglasilo (vsa duhovnija ima komaj dober tisuč duš), ki so volje pristopiti. Do 1. maja, mislim, bo vse poravnano, da bo družba Jezusovega Serca ustanovljena. To je sad sv. poslanja. Z Božjo pomočjo mislim to doseči, da se naši ljudje ne bodo več sramovali tudi med letom hoditi obilneje k spovedi in sprejemati ss. zakramente. In res, doseglo se je, nam piše v Šmartno na misijon, prišlo jih je veliko k spovedi — prvič morda, kar duhovnija pomni, — ljudi med letom, pravim, k spovedi 2. in 3. maja v cerkev sv. Ilne! Misijon vse doseže. Ostra, pravi, je bila vaja, pa dobra šola v Žabnicah.

Liberalci, menim, bodo vse zgubili pri Žabničanih, posebnost zdaj ko vejo sporočevalca na Terbiži, ki je pisal „Freien Stimmen“ in judovskim mavtarskim listom na Dunaj, kakor so: „Neue freie Presse“, „Morgenpost“, „Tagespost“ itd. Ta sporočevalec je brezposlenjak, tujec, ki je veliko soboto v očigled slovesne procesije s presv. Rešnjim Telesom slonel na mostovži s pokrito glavo in tlečo smodko med zobmi...

Zares čudno je, koliko je bivanje dveh ubozih jezuitov napravilo vika in krika! Menili so, s tim poslanja na Koroškem med Slovenci udušiti. Velik vihar so zares

naredili po časnikih nemških mavtarskih zoper nas — jeli bo pa Bog in kolika časa poslušal in gledal to divjanje zoper Kristusa svojega, nas bo pa v kratkem skušnja učila.

Se enkrat se Bogu iz serca zahvalim, da mi je dal na Koroško med svoje brate priti in njegov sv. evangelij oznanovati.

3. julija je prišel preč. g. župnik žabniški v Repnje nas obiskat. Pravil je, koliko dobrega je storilo prvo poslanje na Koroškem. Bolna oseba, ki je njemu in nam toliko skerbii napravila, je zdaj popolnoma zdrava, in kar je še več, veliko boljše je od prej. Nikoli še ni bila tako pametna v vsem življenji kakor je zdaj po srečno prestani toliki skušnji. Uni ovaduh pa, ki je misijon in misijonarja hotel ogrediti, je brez službe na Terbiži. (Bog spreoburni njega in vse slepe sovražnike sv. reči na prošnje Marije Device, zakaj taki ljudje so čez vse nesrečni že na tem svetu, — kaj še le v večnosti! Vr.) Tako se je Bog sam potegnil za svojo reč; prošnje od sv. Jožefa v devetnici so veliko storile pri presv. Serci Jezusovem. To preljubeznjivo močno Serce vse naše zovražnike v nič dene, kadar koli se mu priporočamo v svojih potrebah. Naj bo še kaj tako težavnega, vse premaga, vse predere ono — zato naj bo vedno preslavljano presveto, premogočno Serce Jezusovo.

O začetku šolskega leta.

Nekoliko zlatih zern šolski mladini.

Prinesel je češki „Blahovčst“ prav lep spis dragi češki mladini za začetek šolskega leta (na začetku šolního roku), ki je res vreden, da tudi slovenskemu šolstvu kaj podamo iz njega in poleg njega.

Spretni slikarji, pravi Jan. Nep. Desolda v omenjenem spisu, znajo v nekoliko črtah zaznamnjati podobnost cele osebe, katero namérjajo naslikati, ter iz teh malo čert zamore vsak spoznati človeka. Temu podobno se dá tudi le z nekolikimi lastnostmi poznati vzor poštenega dijaka. Ktere pa bi bile te lastnosti? 1. Doma pridnost, 2. v šoli pazljivost, 3. v hiši Božji pobožnost, 4. povsod strah Božji.

1. Vsak živi človek je rojen za delo, kakor tič za ferčanje; za delo si odmenjen tudi ti, predragi keršanski mladeneč, za delo te je Bog obdaril z zmóžnostmi, dušnimi in telesnimi. Kako hudo in težavno pa je delo premnožih naših bratov. Le poglej kmeta, dninarja, kako se trudi, poti in peha od jutra do večera, da si pridobi potrebnega živeža. Kako nadležno vročino terpi poletu, kolik mraz po zimi, da preživi sebe in družino! Pa kako slabo preživi! Dostikrat ni kruha pri hiši, pa tudi velikrat celo vsega manjka, ali pa je tako pičlo, da se domači lačni vsedajo k mizi in lačni vstajajo! Kako bitko je kmetu, kadar se je celo leto trudil, nazadnje pa ima vendar le malo pridelka, slabo letino, zopet le lakoto in pomanjkanje!

Tebi pa je Bog pred tolikimi tisučimi tvojih so-bratov odmenil to milost in dobroto, da te je pripeljal na krasno, blagovito pot vied in umetnost, ter imaš naj lepši priliko se bogatiti z vsakterimi učenostmi in znanji na umu, vsak dan bolj olepšati si serce z naj boljšimi lastnostmi, ki delajo poštenje človeku in mu pripravljajo blagor za prihodnje. Š čim, povej mi, si zaslužil take prednosti, ktere pred drugimi vživaš? Spoznati moraš, da zgolj dobrota Božja ti je naklonila ta lažji stan. Prav černa bi bila tvoja duša, ostudna nehvaležnost proti Bogu, proti staršem, proti višjim, ako bi v svojem lepem stanu ne bil prav marljivo priden, stanovitno delaven in bi ne spolnoval na tanko vsih dolžnost, ktere

so ti naložene v tvojih okolišinah. Kajti življenje naše v resnici ni igrača, učenje, potrebna priprava k prihodnjemu stanu se ne sme za igro ceniti. Koliko upanje stavijo v té tvoji starši, tvoji drugi domači in sorodniki, kadar te dajo v šolo. Ti bi bil alepár, goljuf in tat, ako bi nemarno vžival dobrote staršev in družih ljudi, svoje dolžnosti pa zanemarjal. Vari se tedaj brezdelnosti, lenobe, postopanja, s čimur bi za izobraževanje odločeni čas nemarno tratil! (Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Zamurci in katoliška Cerkev, pa laži-narodnost. Tednik „Amerika“ ima spis, ki daje snutek k tehtnemu premisleku tudi Slovencem in Slovenom sploh. Spis pravi kar naravnost, da v resnici olikani in taki, ki poznajo zgodovino preteklosti, so že davno davno vedili, da zamurec nima nobene zvestejši prijateljice kot je katoliška Cerkev. Spis omenja jezuita Petra Klaverja, ki je vse življenje daroval ubogim terpečim zamurcem, on, sin naj višega katoliškega plemstva, ki je zapustil svoj grad in dednino ter je postal za vselej radovoljen služabnik zamurcem. In v tem ko belí Amerikanci še zmeraj pisano gledajo v svoji družini dimastega zamurca, so jih Klaver in njegovi duhovni sinovi vsak čas cenili ko svoje brate in tako tudi z njimi delali. Katoliški cerkveni zbori v Mexiki in Limi so priporočevali podučevanje zamurskih sužnjev v keršanskem nauku, so njih zakone jemali pod cerkveno brambo, gerdo delanje z njimi pa so s cerkvenimi kaznimi (cenzurami) strahovali.

Iz enega djanja pa se posebej razodeva, kako tudi med daljnimi še nekatoliškimi zamurci raste občutek in spoznavanje, kolike ima katol. Cerkev zasluge za zamursko ljudstvo.

Krivoverski metodiški škof J. M. Brown je v metodistiškem listu „The Independent“ Indijane svaril pred „napadi rimsko-katoliške Cerkve na njih verate“, tedaj jih bujskal zoper katoliško vero. Duhoviti, pravi zamurec Edv. V. Blyden, predsednik zamurske univerze v Liberiji, pa je zadevo katoličanov in nekatoličanov do zamurcev tako jasno posvetil, da se imamo tudi v Evropi iz tega veliko učiti, ter katoličani zlasti spoštovati svojo Cerkev. On terdi, da misleči zamurec nikakor ne more študirati zgodovine, da bi — hočeš nočeš — ne prišel k spoznanju hvalečnosti, ktero je njegov črni rod dolžan katoliški Cerkvi. Edini keršanski zamurci, ki so se sami oprostili in svoje stanje kakor slobodni državljani ohranili, so bili Hajtovci — katoličanje, pravi Blyden. (Se vé, da tukaj ni naša reč preiskovati, če je bilo prav ali ne prav, da so se vzdigovali.) In naj slavniji zamurec, kar jih je keršanski svet dozdej rodil, Toussaint L'Ouvertir, je bil tudi iz te (katoliške) Cerkve.

Afrikanec dalje piše in pravi: „Rim je veliko zamurcev, moškega in ženskega spola, prištel med svetnike. Ktere časti pa je protestanstvo zamurce vredne štelo? Že v 16. stoletju je bil neki zamurec profesor latinskega in grškega jezika v Granadi in vzél je v zakon imenitno Španjolko. Njegov spominek stoji še danes v stolnici Xenilskega mesta. Ktero protestanško mesto je terpelo kacega zamurca med svojimi profesorji? Zgodovinarji braziljski preslavljaajo ime zamurskega generala Eorika Diaz-a. In on ni bil edini svojega (zamurskega) rodú, ki je v portugieški vojni dosegel visoke častne in službine stopnje. Je li kaj enacega v navadi tudi pri armadah protestanških ljudstev? In je li mar metodiški (t. j. krivoverski) škof zamurcev,

John M. Brown, ki je pisal tisto svarilno pismo, tudi sam zamurec?“

Vse te pojasnila so pa toliko znamenitiši, ker g. Blyden, ki tako spoštljivo piše o katoliški Cerkvi, sam ni katoličan, temuč v več krajih svojega pisanja dosti jasno kaže, da je unitarec.

Vse to kaže, kako je katoliška Cerkev res ljudstvena, demokratična v dobrem pomenu: marsikteri narodnjaki (?) pri nas pa se ravno s tim štulijo za narod delati, da to svojo lastno Cerkev čertijo, tarejo!

Koliko škodo dela proteštanštvo keršanskim misijonom med pogani. O protestantih in poganskih misijonih piše misijonar iz Indije: „Tovarišja med protestanti in pogani pripelje vaelej k zaničevanju keršanstva. Magr. Anton Trollope pravi po skušnji o tem: Prevelika družljivost rodi zaničevanje. Kako bi tudi moglo drugač biti? Hindu (Indijan — pogan) n. pr. je terdno prepričan, da molitev, premišljevanje in spokorne dela so neolčljive od prave vere; anglikanski (krivoverski) škof dr. Kotton, ki je umerl v Kalkuti, je pa učil, da spokornost ni potrebna v protestantovski veri. Kaj si mora Hindu misliti? Več še kot posvetno življenje in počenjanje, potrata in zapravljivost protestanških misijonarjev so krive njih nasprotovanja in zagrizeni napadi, da pogani začnejo keršanstvo sovražiti in zaničevati.

Znamenito je, kar v tem oziru pripoveduje Herbert Meade o protestanškem misijonarju: „Govoril je z menoj skor pol ure, ne da bi bil rekel besedo čez rimsko-katoliške misijonarje.“ To se mu je zdelo tako nenavadno, da se mu je vredno zdelo to posebno omenjati. Nesrečen nasledek protestantizma je ta, da spreobračanja poginov stori nemogoče. Na tisuče protestantov je priča temu. Pogani mislijo, da vera, ki se jim v stoterih različnih in nasprotujočih podobah ponuja, ne more biti prava; namesto da bi tedaj preiskovali, če ni keršanska vera, zoper ktero se vse druge borijo, edino prava, zametujejo tudi to s protestanskimi svojati vred, o katerih pravijo: „Kakošna mora biti ta vera, ki jo morajo njeni spoznavavci vedno prenařejati in popravljati?“

Palgrave pripoveduje, da tudi mohamedani pravijo, „da vera, kakoršna je protestanška, ni vredna, da bi se resen mož z-á-njo menil.“ („Kath. Miss.“)

Za dom in šolo.

Marija nepričakovano pomagala.

V nekem večem mestu je živel družina v veliki revšini. Štela se je popred med premožnejše, toda po nezadolženih nesrečah prišla je bila v tako britke okolišine, da je bil oče prisiljen opravljati navadne dniarske dela, da je ženi in čveterim otrokom prislužil potrebnega živeža. Za moža, ki takega dela ni bil vajen, je bilo to dokaj hudo in večkrat mu je bilo delo silno težavno. Ali nesreče še ni bilo zadosti. Huda bolezen je položila ženo na posteljo, štirinajst dni potem sta mu zbolela tudi stareji dva otroka. Revšina je bila toraj prevelika.

Vernivši se z dela sedel je stiskani, breztolažni mož in oče nekega večera pri postelji svojih ljubih, da z njimi noč prečuje. Polastila se ga je britkost, ki je bila že blizo ubupnosti, in mati, sicer pobožna kristjana, ga ni mogla več tolažiti. Nato pravi starejše dete, deklica: „Oče, ljubi oče, Marija pomaga; le prav z zupanjem molite Češena-Marijo, in Marija bo pomagala!“ — „Tega ne morem več“, pravi oče z derhtečim glasom, plane kviško in zbeži ven v temno noč. Kakor iz uma je begal nekoliko časa okrog; kar se mu vderó

solze, pade na kolena in kliče iz globočine duše: „O Marija, usmili se, o Marija, pomagaj!“ In potem je molil zaupljivo z razpetimi rokami Češena-Marijo. Hoteč vetati je začutil, da je bil na nekaj terdega pokleknil; pošlatal je in našel pismovnico polno bankovcev. Hotel je iti domu s namenom jo drugi dan izročiti nedotaknjeno lastniku; kar se mu približa gospod in ga vpraša, če ni našel pismovnice. „Našel sem jo“, je bil odgovor, „tukaj je.“ Gospod, sodeč najberže po revni obleki, mu je dal petdesetak in ga je vprašal, če je ubožen. S solzami hvaležnosti je rekel srečni najdnik: „Bil sem; zdaj nisem več.“

S serčno hvaležnostjo do Boga in Marije, pomočnice v potrebi, in do blazega dajavca je hitel domú. Drugi dan je prišel tudi gospod, ki je bil zgubil listnico, je poprašal zastran okolišin te družine in je pomagal z obilno podporo. Zdaj se je povernilo veselje in sreča v siromašno koč, bolna mati je kmalo zopet zadobila zdravje; tudi otroka sta zopet ozdravila. Revščine in siromaštva je bilo konec in polagoma je prišel oče zopet nekoliko do premoženja.

Gotovo se je večkrat spomnil one ure britke sile, one Češena-Marije, in s preserčno hvaležnostjo do svete Device čudežne pomoči, katero mu je bila poslala. (Iz pridige med Šmarnicami v cerkvi sv. Pavla v Pasovu.)

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Preserčna zahvala Naši ljubi Gospej presv. Serca Jezusovega, za prejeto milost, ki sem se v velikih dušnih in telesnih potrebah k njej zatekla! Že tretji dan devetdnevnice je bila moja prošnja že popolnoma izpolnjena. Obljubila sem, ako bodem uslišana, precej po „Danici“ razglasiti. Zatecite se, predragi bralci, k Mariji, ker ona gotovo usliši vsako prošnjo.

V Ljubljani, mesca majnika 1877.

L. M.

Št. 2. Po storjeni obljubi naznanjam s hvaležnim srcem, da mi je dvakrat v silo nevarni bolezn, ki je napadla pretekli mesec mojo živino, na priprošnjo Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca očitna pomoč došla, in je zdaj živina, o ktere ozdravljenji je hitro poklicani zdravnik zelo dvomil, popolnoma čversta in zdrava.

Medvodami.

A. J.

Št. 3. Priserčna zahvala Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca, ki mi je že več prošenj milostljivo uslišala. Zdaj pa sem še eno posebno prošnjo imel do Nje, in sem obljubil, če bom uslišan, da hočem po „Zgodnji Danici“ razglasiti. Češena bodi Naša ljuba Gospá! Moja prošnja je uslišala in moje želje so se popolnoma spolnile. S to zahvalo bodi moja obljuba rešena!

V Dobropolji, 9. septembra 1877.

M. Ž.

Prošnje.

Št. 1. Kmetiška družina, ki se zarad velicij zadreg v časnih rečeh in bridkih hišnih nadlog že dalj časa za rešitev priporoča v devetdnevnice v priprošnjo Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca, prosi ude te bratovšine in vse bralce „Zgod. Dan.“ ob enem, naj za njo k Mariji, pomoči kristjanov, darujejo kak zdihljej.

Št. 2. Priserčno se priporočate dve sestri Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca in sv. Jožefu za pomoč v dušnih potrebah, posebno pa tudi v veliki telesni stiski. Ako se nama na boljše oberne, bove na-

znanile v „Danici“. Priporočave pa tudi še svoje brate in druge sestre, posebno enega brata, da bi se spoznal in se zopet poprijel svete vere.

Z Gorenjskega, 21. avgusta 1877.

Družbine zadeve.

Za žive in mrtve družnike in za vse bratovske priporočevane potrebe se večkrat opravljajo ss. maše pri altarji Naše ljube Gospé (zdaj, ko se ta altar popravlja, pa pri kakem drugem altarji), in to iz milošenj, ki se radovoljno dajejo bratovšini. S tem je rešeno tudi večkratno vprašanje, če je treba kako milošnjo bratovšini podeliti. To namreč ni potrebno, ako pa kdo kaj daruje, je posebno dobro delo, černe se za bratovske potrebe, kakor za omenjene ss. maše, za stroške, ki jih dela dopisovanje z materjo bratovšino v Issoudun-u, pošiljanje udov, za olje ter svečavo itd. pri altarji Naše ljube Gospé. Znano je, da v češenje naše do Marije Device, v znamenje naših neštevilnih ponižnih prošenj in živega zaupanja do Nje celi dan gorite na altarji dve rudeči lučici.

Tudi se imate v kratkem v natis dati dve prav koristni knjižici: „Straža Jezusovega Serca“ in „Gorečnica Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca“, kar bode precej stroškov prizadelo.

Življenje štirinajsterih pomočnikov v sili.

V. Sv. Vid, spričevavec ali marternik.

(Dalje.)

Ko deželni poglavar Valerijan zvê, da Vid očitno spoznava in moli Kristusa, pokliče njegovega očeta Hila pred svoj sodnji stol, in mu reče: „Prečastiti Hila, moj prijatelj! slišim, da tvoj sin križanega človeka, ki ga njegovi častivci Kristusa in Boga imenujejo, neprenehoma časti in móli, naše bogove pa zaničuje zoper cesarjevo postavu. Primoran sem tedaj ga poklicati pred našo sodbo.“

Nato je bil Vid pred sodbo pripeljan, in Valerijan ga tako-le nagovori: „Zakaj ne daruješ našim neumerljivim bogovom? Ali ne veš, da je naš slavni cesar to zapovedal, pa tudi ukazal vse kristjane pomoriti, če se bojo njegovi zapovedi ustavljali?“

Sveti mladenček, poln svetega Duba, brez strahu in trepeta, moško pred njim stoji in se pokriža, rekoč: „Hudičem se ne bom nikoli pridružil, kamnatim in izrezljanim vašim podobam ne bom nikdar in nikakor časti skazoval; zakaj jaz verujem v živega Boga, in njemu služi duša moja z vso otroško vdanostjo.“

Ko njegov oče Hila te besede sliši, zažene silno velik vék, ter se oberne k svojim prijateljem, rekoč: „Oh, oh, jokajte z menoj vred vsi prijatli moji! ker v duhu previdim, da gre moj edini sin v pogubo.“ Sin se k očetu oberne, rekoč: „Ne, ne, oče moj! jaz ne grem in ne morem iti v pogubo, ker stopim v družbo pravičnih.“

Nato reče deželni poglavar sv. Vidu: „Zavoljo tvoje plemenite rodovine in zavoljo tvojega častitega očeta, ki je prijatelj moj, sem ti dosihmal zanašal, in nisem s teboj ravnal po ostroti cesarjeve postave; zdaj pa, ko vidim tvojo termo in svojeglavnost, ti jo hočem s šibo izbiti iz tvoje glave.“

Valerijan ukaže svetega dečka šibati. Po šibanji vpraša Valerijan mladenčka: „No, boš še termast in nepokoren? Boš li daroval našim bogovom?“

Deček mu odgovori: „Sej sem ti že povedal, da jaz mólim le Kristusa, Sina živega Boga.“

Valerijan se razserdi in ukaže fanta s palicami pretepati.

Ko se njegovi služabniki k temu pripravljajo in za palice primejo, jim oterpnejo roke, in deželni poglavar vpije: Gorjé meni! roka se mi kerči, veliko bolečino čutim v nji. O moj Hila! ti nimaš sina, ampak čaravca.“

Sv. Vid odgovori: „Nisem ne čaravec, ampak služabnik svojega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je mertve v življenje obujal, po morju hodil, vetrovom in valovom zapovedoval; z njegovo močjo tudi lahko ozdravim tvojo roko.“

Valerijan mu reče: „Stori to, če moreš, potem bom verjel, da nisi čaravec, ampak služabnik tistega Boga, ki ga ti pravega Boga imenuješ.“

Sv. Vid vzdigne oči v nebo in móli: „O Gospod Bog! usliši mojo prošnjo zavoljo pričujočih, da verujejo v Gospoda našega Jezusa Kristusa, Sina tvojega, ki živi in kraljuje s teboj v edinosti sv. Duha. V imenu tega našega Gospoda Jezusa Kristusa — bodi ozdravljena tvoja roka!“ V tem trenutku so nehale vse bolečine in roka je bila zdrava.

Deželni poglavar izroči dečka očetu z besedami: „Pojdi in poboljšaj svojega sina, da bo voljno daroval našim bogovom in da ne bo pokončan.“

Ko oče svojega sina domú pripelje, se mu na vso moč sladká in liže, da bi ga preveril; pokliče godce v hišo in povabi mlade plesavke, naj bi mu serce spridile, hudo poželenje v njem zbudile in ga tolikanj ložej od keršanstva odvernile. Sveti, 12letni mladenček pa je do vsega tega gluhi in slepi; oči ima v nebo vperte in moli: „Čisto serce vsvari v meni, o Bog! in ponovi v mojem oserčji pravega duha. Potertega in ponižnega serca, o Bog! ne boš zaničeval.“ (Pa. 50, 12. 19.)

Ko oče svojega hudobnega namena ne doseže, zapre sina v sprelepo, mnogo ozaljšano sobo. Sin pa poklekne in móli: „O Bog. Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ozri se na me, usmili se me, in poterdi me s svojo močjo, da me peklenški zmaj (drakon) s svojo hudobo in zvijačo ne premaga, in da se malikovavci ne veselijo, in tvojih vérnih ne zasmehujejo, rekoč: „Kje je njih Bog?“ Nebeška svetloba razsvetli vso sobo, prijetni duh se razširja po vsi hiši, Hila in vsa njegova deržina stermé, Hila vpije: „Berž ko ne so prišli bogovi obiskovat mojo hišo“, teče k Vidovi sobi, odpre duri in zagleda v nepopisljivi lepoti in svetlobi sedem angeljev, ki pojejo: „Svet, Svet, Svet!“

Po toliki svetlobi Hila pogled zgubi, ter vpije: „Oh, moj sin! oslepel sem in neznansko bolečino čutim v glavi.“ Vsa družina joka zavoljo nesreče, ki je zadela njenega gospoda. Mesto se potrese, ljudstvo iz hiš skupaj vre, deželni poglavar Valerijan hiti v Hilovo hišo, vidi slepega in vpijočega moža ter ga vpraša, kaj se mu je prigodilo. Hila mu pové, rekoč: „V razsvetljeno sobo svojega sina sem pogledal in sem vidil sedem bogov; njih oči so bile kakor zvezde, njih obrazi kakor blisk; moje oči niso mogle prenašati tolike blišobe; zgubil sem pogled in čutim strašne bolečine.“

Valerijan mu reče: „No, prav imaš! bogovi so svojo moč pokazali.“ Nato prime slepega prijatla za roko, in ga pelje s pomočjo svojih služabnikov v Jupiterjev tempelj. Hila poklekne pred malika in móli: „O Jupiter, nepremagljivi bog! če me ti ozdraviš, ti bom daroval pitane junca.“ Hila dolgo časa moli, bogove na pomoč kliče; pa ni nič opravil, še čedalje večje bolečine čuti. Sv. mladenček pa doma z vso otroško gorečnostjo za svojega očeta móli, rekoč: „O Gospod Bog, ki si Tobiju zopet pogled dodelil, usmili se tudi mojega očeta; daj mu pogled, če je tvoja presveta volja!“

Hila, slepi in bolan domú pripeljan, pade k nogam

svojega sina, rekoč: „Moj sin, ozdravi me!“ Sin: „Oče moj! ali bi bili radi ozdravljeni?“ Oče: „O moj sin! kaj pa da, želim ozdravljen biti.“ Sin: „Ljubi moj oče! če hočete zdravje zadobiti, se morate odpovedati vsim svojim bogovom: Jupiterju, Juni, Minervi, Vesti, Apolonu itd.“ Oče vpraša: „Kako hočem to storiti?“ Sin mu odgovori: „Odkritoserčno spoznajte, da vaši bogovi niso bogovi, ampak hudiči, in da podobe bogov, ki ste jih dosihmal častili, nimajo celo nobene moči v sebi, in jim posihmal ne smete darovati.“

Oče mu odgovori: „Kar ti od mene zahtevaš, tega ne morem storiti.“

Sin mu reče: „S prežalostnim srcem spoznam, da ste zakerknjenega serca in nevredni tolike milosti; vendar pa bom prosil svojega Gospoda Jezusa Kristusa, naj vam zopet podeli pogled, to pa zavoljo pričujočih, da spoznajo njegovo vsegamogočnost in časté njegovo presveto ime.“ Sin položi roko na oči svojega očeta, in móli: „O Gospod Jezus Kristus, ki si bil od rojstva slepemu s svojo močjo pogled dodelil; pri tvojem presvetem imenu te ponižno prosim, daj mojemu očetu spet pogled, dasiravno ga ni vreden zavoljo svoje nevere; da bodo tvoji sovražniki osramoteni, tvoji verni služabniki pa oveseljeni.“

Pri tej priči padejo očetu luskiné iz oči, tenko vidi in ne čuti nobene bolečine.

Nehvaležni, terdovratni Hila zavpije: „Čast in hvala bodi našim bogovom, ki so me ozdravili, ne pa tvojemu Bogu!“ (Dalje nasl.)

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Iz Amerike je prišel te dni čast. g. misijonar Luka Možina, ki je v škofiji našega rojaka milgosp. škofa Mraka in je dobil odpust za šest mescev. Obiskal bo svoj dom v Javorjah, potem pojde v Rim in morebiti tudi v Jeruzalem, kakor gosp. Jož. Buh pred nekterimi leti. Po njem so naročili preč. gosp. škof Mrak, da naj pošljejo tje podobe r. škofa Baraga, po katerih Amerikanci močno prašajo. Še jih je precej; pa kdor jo tukaj želi imeti, naj se zdaj oglasi, ker pri redkem vprašanji po njih jih tukaj ne bo kazalo dosti priderževati, naj jih pokupijo Amerikanci, ki jih želé. Izkupni denar gre za misijon. — Tudi Knobleharjevih in Čebuljevih podob je še precej.

Orgljarska šola, katero napravi „Ceciljsko društvo“ vsled §. 3. svojih pravil, se začne v ponedeljek, 1. oktobra, v Alojznici. Učilo se bode: cerkveno petje, igranje na glasovir, harmonium in orglje, glasbina teorija, liturgika, in zgodovina cerkvene glasbe. Učenci, ki so se že oglasili, naj se prej pridejo zapisat k društvenemu tajniku gosp. Gnjezdu v Alojznico.

Do zdaj se je oglasilo že 19 mladenčev. Vidi se, da za to lepo umetnost imajo veselje naši rojaki.

Na Dobrovo je to leto med šmarnimi mašami prihajalo prav veliko romarjev, tudi gosposkih iz Ljubljane. Ves čas se spovedoval in ob nedeljah pridigal dobrovski domačin č. o. Verhovec iz Jezusove družbe. Zanesljivo tedaj je šlo od Marije D. na svoj dom veliko uslišanih, v britkostih potolaženih, na duši ozdravljenih in razveseljenih. Sv. Marija Dobrovska, za nas Boga prosi!

V št.-Joštu pri Polhovem gradcu bodo to nedeljo blagoslovljene nove orglje, ki so jih izdelali mojstri Zupani iz Kroke.

Duhovne vaje za mašnike Lavantinske škofije so se od 10. – 14. t. m. obhajale na Kisli vodi (Sauerbrunn).

Milostlj. gosp. knezo-škof in okoli 70 duhovnikov se jih je vdeleževalo. Voditelj njim je bil dominikanec č. P. Peter iz Gradca.

Srečke, srečke! Poslano je iz Gorice veliko srečk za zidanje cerkvice v vstavu ubožnih šolskih Sester za dobro odrejo ženske mladine; pa le malo so jih gg. fajmoštri oddali. Vredništvo tega lista jih zamore oskerbeti, kdor ktero želi, po 50 kr. Srečkanje bo 9. grud. in sreček je 300, lepih ženskih ročnih del.

Na Kerku otoku (Veglia) je umrl 4. sept. v. č. g. Janez Jožef Vitezić, ondotni škof, rojen 27. avg. 1806, posvečen 1829, v Avgustineju na Dunaji dohtar sv. pisma imenovan, in 8. sept. 1855 škof posvečen. Zadnji čas je bil popolnoma oslepel, ter je ves vdan v Božjo voljo prenašal to nadlogo. R. I. P.

Litomerski škof Avg. Vahala je 10. t. m. umrl. R. I. P.

Iz Rima se je povernil domu 12. t. m. preč. gosp. častni kanonik in semeniški vodja dr. Andr. Čebašek. Pri sv. Očetu so bili Slovenci 7. t. m. Kakor pravijo vse poštene sporočila o zdravju sv. Očeta, tako tudi gosp. vodja, da namreč razen nóg so terdni in zdravi. — Sedaj sta v Rimu tudi goriška preč. gg.: kan. Štef. Bensa in profesor Andr. Marušič. Tudi dr. Stanonik z drugimi graškimi gospodi je še tam. Mariborska gg. romarja pa potujeta še po Laškem. Po Laškem je od grozne suše večji del vse rujavo in sežgano; le nekaj malo je te dni tudi v Rimu dežilo.

V slovečih Lurdih (Lourdes), na znani novi božji poti na Francoskem, je mali Šmarni dan umrl ondotni goreči duhovni pastir preč. g. Dominik Marija Peyramale. Sv. Oče Pij IX so tega posebnega Marijnega častivca poslali z naslovom „domačega prelata“, Marija pa mu je zaupljivo ravno zarad tega dosegla milost, da ob enem nji posvečenih dni se je s sveta preselil. Bog mu daj večni mir.

Sv. Oče in njihovi pogrebci. Mavtarji, ki znajo pridno pokopavati, so bili te dni Pija IX zopet tako zagreblji, da so Rimljani v strahu hodili popraševati, kaj in kako je? Sv. Oče so pa kljub mavtarskim lopatom zopet in zopet vatali in na mali Šmarni so se prikazali dve sto francoskim romarjem, ki so jih obličje v obličje z lastnimi očmi gledali in slišali na lastne ušesa; vidili so človeka pod bremenom 86 let, pravi „Unità“, ki pa si je ohranil živahen život, jasen obraz, prebistro oko, — in slišali so besedo čversto, močno in tolaživno, kakoršna se je slišala pretekle leta. Ob kratkem: „Pio Nono“ je tudi še po vseh pokopih, ki so mu jih z vsimi šegami napravili liberalni časnikarji, vedno še „Pio Nono“, in umrli še govori — defunctus adhuc loquitur. — K temu je vediti, da eden rimskih pogrebačev (časnik „Dovere“) je bil že razglasil, da je Pij IX 6. tega mesca o 1/4 popoldne umrl. Bog ohrani še mnogo let Njega, ki mu „malopridni“ smert želé!

Poslednje novice. Pést Černogorcev je Turkom uzelo terdnjavo Nikšić, v kateri je bilo kacic 20 kanonov. Odpeljali so bili vodo od terdnjave in vodnjaki so se posušili; to boje je Turke prisililo, da so se podali. — Ob Donovi so hudi boji pri Plevni, ktero Rusi z Rumuni vred hočejo po vsaki ceni Turku uzeti, ako se ni morebiti že zgodilo. — Iz Azije ni nič posebnega; 9. t. m. se naznanja, da je bil spopad vgođen Rusom zoper Muktarjevo kavalerijo. — V Bulgariji se razlija po vodnji; po balkanskih višavah je sneg. — Rusom so zopet došle velike pomožne vojne. V malo dnevih pridejo z Grodnega prve kerdela carske straže. — Vse

vasi od Šipke do Adrianopola so polne ranjenih, Adrianopol je spremenjen v bolnišnico. Veliko število jih pomerje, predno dospejo do mesta, kjer bi se zdravili. Strahovito je, kar pišejo, ako je res, da zraven tolikih na vojski pobitih Turk dan na dan pobija in obeša „bogate in mirne Bulgare, katerih premoženje pograbi“. Bulgarija unkraj Balkana, pravijo, bode kmali prazna slovanskega prebivalstva, če se bode tako še kaj časa godilo. Kaj pomaga oprostena Bulgarija brez Bulgarov! Mi katoličani pa molimo, da bi se Bog usmilil ubogih narodov in jih pripeljal k resnici; kajti vseh tacih strahovitost bi ne bilo pod solncem, ako bi narodi imeli in spolnovali — vero rimsko-katoliško.

Iskrice Ignacijanske

za tretji mesec.

12. Noben lés ni pripravnejši vžgati ogenj na ognjišči Božje ljubezni, kakor lés sv. Križa. (S. Ignat. apud Bartol. I. IV.)

Ljubezen je čudna umetnica; spomin na ljubega (Boga) je take rekoč žerjavica, na kateri ona zopernosti življenja ali lajša ali pa popolnoma odpravlja, in — v čemur je ravno njena naj večji umetnost — ona vse zopernosti v sladkosti spreminja.

Le ljubi križ, in nobene neizgode ne bodeš bitko občutil. Samo tisti stočejo pod bremenom, ki ga neradi in nejevoljni nosijo; zakaj s tem oni breme stresajo na herbtu, odveržejo ga pa ne. Vsa teža je njih nepoterpežljivost.

Ne smemo se nesreči ustavljati s silo, temuž z ljubeznijo. Ljubezen ima večji moči, kot jih ima togota nesreče v lasti. Kjer je ljubezen, tam se ne žaluje. Lahko nosiš križ, kadar nosiš, kar ljubiš. Rama in moč poterpežljivosti je ljubezen.

Ljubezen do nas je Kristus storila križ lahek; tako naj tudi ljubezen do Kristusa stori nam križ prenašljiv. Lahka je serčnost duše v terpljenji in stiskah; ni treba orožja, ne roke, še celo želje ne. V nas je vse; moč čednosti je ljubezen.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Umrli je 8. t. m. preč. g. Janez Burger, zlatomašnik, župnik na Berdu, v 78. letu svojega življenja za mertudom. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za Kompoljske pogorelce v Dobropoljski fari: Fara Preserska 7 gl. po čast. gosp. fajm. — Iz Teržiča nabirka pri Božji službi po č. g. fajm. 17 gl. — Šmartno pri Kranji 52 gl. (po preč. g. fajm. J. Kraševicu poslano Dobropoljskemu čast. fajm.) — Leška fara po č. g. fajm. 12 gl. 56 kr. — Neimenovana dobrotnica nekaj obleke. (Po to poslednje, prosimo, naj pride kdo iz fare, ko je po opravih v Ljubljani, pa s poterjenjem od g. fajm. ali župana, da je k temu opravičen. Vr.) — Iz Čemšenika 1 gl. 50 kr. (iz tega 50 kr. za cerkev).

Za sv. Detinstvo: Družina P. 1 gl. 50 kr. — Za več otrok po Marički Terdini 1 gl. 58 kr. — Marija Verčič 1 gl.